

Men kan man nu ogsaa kalde den usle Løn for Fortjeneste? Ja, vi mener, man kan det med lige saa megen Ret, som man kan kalde det Arbejde, der præsteres, for Arbejde. Mange af disse helt eller delvis erhvervsløse, kan nemlig hverken strikke eller sy, i hvert Fald ikke præstere første Klasses Arbejde. Ja, der er dem, der daarlign kan holde paa en Synaal. Desuden er den Tid, de sidder paa Systuen, afpasset efter deres Behov, saaledes at de kan have Morgenplads ved Siden af, eller Halvdagsarbejde, Budplads i Aften timerne o. l. Sikker er det, at alle disse Kvinder, der har søgt Arbejdsstuen, har været nødt til at bøde paa manglende Indtægter ved at tage fat paa, hvad de kunde faa, og Kvindehjemmet har ydet Betalingen efter yderste Evne og saa langt, som det kunde overkomme. Under ekstraordinære Forhold, maa man tage ekstraordinære Forholdsregler.

Arbejdsstuen og Strikkearbejdet i Hjemmet har været søgt baade af gamle og unge Folk, gifte og ugifte Kvinder, der før har været beskæftigede ved Syning, men ogsaa af virkelige Syersker; desuden af Kvinder, der har været Ekspeditricer eller Kontorister, Artister, Vaske- og Rengøringskoner, Fabriksarbejdere, Sygeplejersker osv.

Saa meget er vist, at enhver af disse har været glad ved at faa en lille Fortjeneste ved deres Arbejde fremfor slet ingen — eller Almisser.

Indgivet Andragende.

I Anledning af den foreslaaede Sygekasseløvs Forelæggelse i Landstinget har Dansk Kvinde-samfund paa ny til Landstingsudvalget indgivet sit tidligere Andragende om Indførelsen af en Bærselsforsikring i Forbindelse med den statsanerkendte Sygeforsikring.

Fra Rigsdagen.

Folketinget.

Første Beh. af Forslag til Finanslov for 1915—16.

—o—

Ungdomsskoler.

Socialdemokratiets Ordfører, K. M. Klausen, udtalte sig om den i forrige ordinære Rigsdagssamling vedtagne Bevilling til Oprettelse af Ungdomsskoler. Folketingsmanden mente, det vilde være heldigt, om der kunde arbejdes hen til at skabe de fornødne Lærerkrafter til en saadan Undervisning og nævnedes en enkelt Undervisningsanstalt — Fru Lauridsens i Sorø — som allerede havde taget denne Tanke op og er ifærd med at uddanne Kvinder, som vil kunne paatage sig Undervisning i det vigtige Fag Husholdning og Madlavning. Saadanne Kursus kunde imidlertid vanskelig bestaa uden at modtage Støtte fra Staten.

Forældrelose og ulykkeligt stillede Børn.

Folketingsmanden for Vejle Amts 1ste Valgkreds L. Rasmussen, kom ind paa dette Spørgsmaal, som i saa høj Grad har Dansk Kvindesamfunds Interesse, hvorfor vi gengiver nogle af hans Udtalelser:

»Et forældrelost Barn, som skal anbringes af Plejehjemsforeningen — og det er jo det store Tal af de Børn, der mister baade Fader og Moder — faar et Statstilskud af 12 Kr. 50 Øre, ikke aarligt men alt i alt. Plejehjemsforeningerne faar et Beløb af 12 Kr. 50 Øre for hvert Barn, de anbringer, og da de anbringer mellem 4000 og 5000 Børn aarlig, udbetales der altsaa et Beløb af omtrent 65,000 Kr. aarlig til Plejehjemsforeningerne. Paa anden Maade faar Plejehjemsforeningerne et lignende Tilskud til deres almindelige Formaal. Men hvis Børnene ikke er saa heldige at kunne blive anbragt i privat Pleie, men skal anbringes paa et Børnehjem, fordi man mener, at de ikke egner sig til at komme ud til private, stiger Statens Tilskud til 50—60 Kr., ikke en Gang for alle, men aarligt. Hvis Børnene saa skejer ud og opfører sig daarlign, saa de skal anbringes paa Opdragelsesanstalter som Flakkebjerg, Landerupgaard og Bøgildgaard, stiger Statens In-

teresse for dem og dens Tilskud til dem til 600—700 Kr. aarlig pr. Barn. Hvis man ikke kan tumle Børnene der, har vi to Statsanstalter — den ene ligger ovre ved Horsens, Braaskovgaard — at anbringe dem paa, og da bliver det, Staten ofrer, naar man medregner Forrentning af disse Anstalter, omtrent 1,000 Kr. aarlig pr. Barn.

Mon det ikke vilde være rigtigere, at man samtidig med, at man ofrer de 1,000 Kr. pr. Barn der er anbragt paa Statens Opdragelsesanstalter, ofrede lidt mere paa de Børn, som anbringes af Plejehjemsforeningerne. Der er mange af disse Børnehjem, hvor der findes 30—40—50—60 Børn, men hvor Børnene dog efter mit Skøn har det udmærket. Alligevel er jeg sikker paa, at et Børnehjem aldrig i Betydning for Barnet kan maa sig med et godt privat Plejehjem. Det er jo saadan, det ved alle som har Børn, at Forældre ofte har vanskeligt ved rigtigt at forstaa, paa hvilken Maade de skal opdrage deres egne Børn — Børn har jo forskellige Anlæg, nogle skal tages med det gode, nogle haardt, — men naar det kan volde Vanskelighed for Forældre at vide, hvordan de skal opdrage deres Børn, vil man kunne forstaa, at det paa et Børnehjem, hvor der er 40—50 Børn, er næsten uoverkommeligt for en enkelt Mand eller Kvinde at lære hvert enkelt Barns Karakter at kende, saa at en saadan Mand eller Kvinde forstaar, hvorledes disse Børn skal behandles. Naar derfor her i Tinget og ogsaa udenfor Tinget Gang paa Gang er blevet fremsat Klager over Ledere af Opdragelsesanstalter — og mangen Gang sikkert med Rette —, er jeg tilbøjelig til at tro, at det noget kommer af, at disse Mennesker har en næsten uløselig Opgave, fordi de har altfor mange Børn at tage sig af. Jeg tror derfor, at hvis man efterhaanden mere og mere kunde komme over til at anbringe Børnene i private Plejehjem, vilde det være et stort Fremskridt.

Hvis man vilde det, tror jeg, det kunde lykkes at finde saadanne Plejehjem. Jeg kender en Kommune, hvor man ude paa Landet i Nærheden har et Plejehjem for forældrelose Børn. Der er dér der en enkelt Kone, som har